

det samme som danske Varer. Man ønsker nemlig fra Regeringens Side ikke at faa det ordnet saaledes, at der i Butikkerne paa de udenlandske Varer kommer til at staa: Udenlandsk, og den købende kan vide, at man kan købe Varen billigere, fordi den er udenlandsk; nej, det er Handelen, som tager Avancen paa de udenlandske Produkter. Men Beskyttelsen kommer, saa snart det drejer sig om det bærende Erhverv, Landbruget. Jeg mener, at hvis man ikke saa ensidigt agrarisk paa Forholdene, kunde der alene paa dette Punkt indføres en Beskyttelse.

Jeg tror ydermere, at den Ængstelse, som Regeringen i Dag nærer for Importreguleringen, er ganske ugrundet. Gennem vor Repræsentation i Udlandet vil der kunne føres Forhandlinger om dette Punkt. Danmark er i stor Udstrækning Aftager af Raaprodukter, og der vil kunne finde en Vekselvirkning Sted mellem de Lande, hvorfra Raaprodukterne kommer, og Danmark, saa at vi kunde faa en Importregulering i betydelig større Udstrækning. Men Venstre kan ikke gøre det, det er en Umulighed for Venstre, fordi det ængstes for det næste Skridt: Kontrollen med, at det ikke medfører en uberettiget Prisstigning i Danmark. Det kunde Venstre ikke gøre uden at bryde med sin Fortid, det kan ikke være med til at øve en saadan Kontrol, at Forbrugerne ikke gennem disse Foranstaltninger kommer til at betale en alt for høj Pris for deres Varer. Det er min Tro, at vi igennem saadanne Foranstaltninger kunde skaffe Arbejde til betydeligt flere end i Dag og kunde hjælpe Industrien, saaledes at den kunde faa bedre Virkevilkaar og bedre Afsætningsmarkeder for sine Varer, ogsaa i Udlandet. I øvrigt mener jeg, at det er de abnorme Forhold, der nødvendiggør dette; under normale Forhold mener jeg, at den frie Vareudveksling mellem Landene vil være det naturlige, sunde og sande, men i abnorme Tider kan man ikke regne med, at Forholdene paa Handelsområdet skal være normale, og man maa derfor træffe sine Foranstaltninger.

Da jeg før talte om Landstingets Modstand, saa jeg, at der var Smil hos adskillige, som vel mente, at dette var noget, man vilde bruge til at dække sig bag, hvis man ikke kunde faa det gennemført, man ønskede. Jeg vil dertil sige, at jeg har den Tro, at hvis der ved et Valg i Danmark skulde vise sig at være et afgjort Flertal, der ikke ønskede Militærforliget gennemført, for nu at nævne det, saa vilde

Venstre i Landstinget ikke vove at modsætte sig, at man undlod at gennemføre Militærforliget. Jeg tror ikke, at Venstre i Landstinget, selv om det havde Magten, vilde vove at staa som en Modstander af, hvad en udpræget Folkevillie kræver. Jeg er for øvrigt ikke sikker paa det, thi Venstre har, siden det kom til Styret, i en mærkværdig Grad tabt Interessen for den almindelige Valgret, særlig for den lige Valgret. Jeg er ikke sikker paa, at Venstre ubetinget vil bøj sig for en Valgdag; jeg er ikke sikker paa, at der, naar det drejer sig om Omstødelse af Militærforliget, om Afskaffelse af Militærmagten, ikke kan komme Hindringer — fra Kongemagt, Landsting, eller hvem det nu maatte være. Skulde det ske, ja, saa maa der rejses en Forfatningskamp, fordi det, Folkets Villie kræver, skal være Lov i Landet, skal være Lov, og hvad der vover at modsætte sig det, som er Folkets Villie i Danmark, maa fejtes til Side, af hvad Art det er: Landsting, Kongemagt, eller hvem det nu er.

Socialdemokraterne mener da, at skulde det lykkes at skabe et nyt parlamentarisk Flertal her, vil der gennem et saadant Flertal kunne skabes bedre Kaar for Industrien, lysere Vilkaar for de arbejdsløse, bedre Betingelser for de gamle og Haab om at kunne standse Militærlovenes Udvikling. Derfor ønsker vi Valg, derfor ønsker vi snarest muligt at faa en ny Politik knæsat her hjemme. Men jeg forstaar saa fuldt ud, at alt dette er og maa være midlertidige Foranstaltninger. Socialdemokratiet ved, at Flertal, flere end alle de andre tilsammen, bliver vi ikke ved det førstkommende Valg. Derfor ved vi ogsaa, at vi ikke vil have Mulighed, Magt, Betingelser eller Ret til at kunne kræve de socialdemokratiske Krav gennemført i den Udstrækning, vi har Krav paa den Dag, et Flertal staa bagved os og kræver disse Foranstaltninger gennemført. Socialdemokratiets Maal er jo ikke at skaffe Millionbidrag til Arbejdsløshedskasserne og Millionbidrag til Hjælpekasserne, tværtimod, vort Maal er Afskaffelse af disse Kasser, vort Maal er, at det bliver Arbejdet, som bliver det bærende og det grundlæggende, at der bliver Arbejde til alle og derigennem tillige bliver Adgang til at leve, uden at man behøver at ty til andre om Hjælp. Men dette kan ikke ske, saa længe Kapitalen staa som den almægtige Herre her i Landet og Verden over. Kapitalen maa — det kan ske — forvandles fra at være den herskende til at blive Samfundets